

Yeter ki gelecekleri puslu olmasın...

Mine Hanım (Soysal) bunu hep yapıyor. Kentin o doyulmaz güzelliğini yaşıyor konuklarına. Bu kez Beşiktaş'ta, Bahçeşehir Üniversitesi'nin terasından İstanbul'u seyrediyoruz. Muhteşem bir akşamüstü hâkim kente... Vapurlar, güneşin her an değişen ışıkları, deniz, bir tarafta Üsküdar, diğer tarafta o kadim şehirlerin şehri...

Duygu denizinde savrulup duruyorum... Biraz arkamızda bir salıncaklı kanape... Orada sonsuza dek oturmak, ruhumun acılarını soğutmak... Sabah, sonbaharın geldiğini belli eden sisin Haliç'e, Boğaz'a inişini gözlemlemek... Ahh! Bu kenti, her geçen gün biraz daha seviyorum...

Buluşma nedenimiz, Müge İplikçi'nin **Günişiği** Kitaplığı Köprü Kitapları'dan yeni çıkan ilkgençlik romanı "Yalancı Şahit". Geçtiğimiz aylarda çocuklar için kaleme aldığı ilk kitabı "Uçan Salı'nın yayınlanması nedeniyle, **Günişiği** Kitaplığı'nın verdiği yemekte Karaköy'deki tarihi Liman Lokantası'nda bir araya gelmiştik. Şöyle yazmıştım:

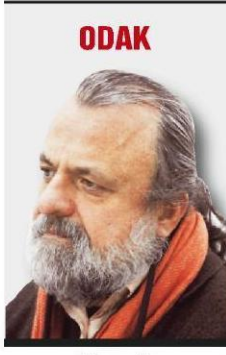
"Harem, Salacak, Selimiye Kışlası, Üsküdar, Kız Kulesi, Prenses Adaları, Sarayburnu, Topkapı Sarayı, Sultan Ahmed Camii, Eminönü, Ayasofya, Galata Köprüsü, Beyazıt'taki yangın kulesi, Haliç, Süleymaniye Camii...

Galata Kulesi'nin dibinde 1870 tarihli binanın en üst katından yıllarca seyrettiğim, artık belleğime kazanmış o görüntünün bir tekrarını yaşıyordum sanki Karaköy'deki Liman Lokantası'nın camlarına burnumu dayayıp dışarıyı seyrederken...

Camlara burnumu dayamak, sonra bir adım geri çekilip kalan ize bakmak hiç vazgeçmediğim bir oyundur, hele güzel bir manzara da eşlik ediyorsa...

İstanbul'a gece iniyordu... Işıl ışıl kent, denizin üzerini ateşböcekleri gibi dolduran gemiler, küçük motorlar sonsuz oyun fırsatları sunuyorlardı bana... Hiç camın önünden ayrılmadan saatlerce kalabilirdim orada, öylece, seyrederek..."

Bu kez Beşiktaş'tan bakıyordum kente, mevsim güzdü, kente hakim bir terastaydım. Elli yaşını geçeli çok az ol-

Faruk ŞÜYÜN

sanat@dunya.com

muştu; sonbaharımda bu Bizans eskisi kentte yaşamaktan çok, ama çok mutluydum...

İplikçi, yine toplumsal yaşamın acıtıcı olduğu kadar güncel gerçeklerini göz önüne seriyordu yeni kitabında. "Yalancı Şahit" in tanıtım bülteninde "Yavuz'un duvar resimleri, Evimevim'in hıçkırıkları, Savruk'un rap şarkıları ve öbür mahkûm çocuklar üzerinden acımasız bir dünyayı masumca betimliyor; çaresizlik ve kader konularını samimiyetle ele alıyor. Mah-

kûm çocukları önemseyen, sağduyulu bir Türkiye umuduyla, her şeyden önce, 'Çocuklar masumdur!' diyor. Çocukların her şeyi oyun haline getirmesinden yola çıkan yazar, ustalıklı dili ve hayranlık uyandıran kurgusuyla hem gençleri hem yetişkinleri ağır sorunlarla yüzleşmeye davet ediyor" deniliyordu.

Köprü Kitapları'nın dokuzuncu kitabı "Yalancı Şahit" için dizinin yönetmeni eleştirmen Semih Gümüş de bir sunum yazmıştı içinden şu cümlelerin de geçtiği:

"Müge İplikçi, üstünde adamakıllı durup düşünmeyi gerektiren öyküleri ve romanlarından sonra, şaşırtıcı biçimde, Uçan Salı adlı çocuk kitabıyla çıktı karşımıza. Çocukların elinden bırakamayacağı bu küçücük kitabın sihirli sözcüklerinin tadına varmak için ben de okudum Uçan Salı'yı. Ne ki, Yalancı Şahit apayrı. Yalancı Şahit, ilkgençlik zamanlarının eşiğindeki çocukların başına gelen, kabul edilmesi olanaksız bir dramatik sorunla ilgili. Sokak gösterilerinde taş atan çocuklar, hayal edemeyecekleri suçlamalarla bir de hapishane duvarlarının ardına atılınca, gerçeklerin acımasız gücü karşısında nasıl ezilir! Bu duyguyu ve çocukların iç dünyasını incelikle yazmak için büyük ustalık gerekir. Müge İplikçi, belki ilk anda irkiltebilecek bu sorunu, çocuk ve gençlik edebiyatı için önemli bir kazanım sayılması gereken ustalıklı dili ve yarattığı büyüleyici dünyayla, hayranlık uyandıracak biçimde yansıtıyor."

Bu sabah, evimin bahçesine kadar inmişti sis. Dışarı çıktım, Müge'nin kitabının ilk sayfalarını çevirdim, o çocukların geleceklerinin puslu olması umuduyla okumaya başladım...